

Een tijd geleden hebben we als Gebedsnetwerk onze lange termijn visie weergegeven in het "Gebedsmanifest"¹. Het is een visionaire tekst, een grootse droom, een ambitieuze verklaring over hoe wij een gebedsbeweging in België zien. Sindsdien zijn we bezig de zes verschillende punten hiervan dieper uit te werken. Het eerste artikel in deze reeks ging over het persoonlijke, strijdbare gebed van elke christen, het tweede over het belang van leiders en hun gebedsleven, nu zullen we het hebben over gebedsgroepen op alle niveaus.

GEBEDSMANIFEST (3): een explosie van gebedsgroepen

Een "klassieke", "traditionele" gebedsgroep zit in een kerk, in een kring, met gesloten ogen en gevouwen handen, heel ingetogen, stil of zachtjes prevelend. Gelukkig zijn er de laatste decennia, waarschijnlijk mede onder invloed van "derde wereld"-christenen, vele andere vormen en stijlen opgedoken. Gebed is vanuit de besloten kerklokalen naar buiten gekomen en wordt op de meest verrassende plaatsen en in de meest onverwachte vormen aangetroffen. Als Gebedsnetwerk willen wij ervoor gaan om onze gezinnen, onze families, onze gemeenten, onze wijken, onze steden, onze provincies, ons land... met gebed te doordrenken.

Het individuele, persoonlijke gebed is onvervangbaar en hoort onze dagelijkse herbronning en verfrissing te zijn. Maar gezamenlijk gebed is de noodzakelijke aanvulling hierop, omdat anders ons gebedsleven aan inteelt zou kunnen lijden. Een gemakkelijke en zeer vruchtbare vorm hiervan is een **gebedsduo of -trio**: je zoekt een vaste gebedspartner die in je buurt woont en met wie je elke week (of iets minder vaak) afspreekt voor een uurtje stevig gebed. Als dit iemand is van hetzelfde gebedsniveau en met wie je op een veilige manier vertrouwelijke dingen kan delen, ben je vertrokken voor honderden uren krachtig, verfrissend, vreugdevol en inspirerend gebed. Als alle christenen dit doen, ontstaat zo een onzichtbaar netwerk van duizenden groepjes

¹ Je kan deze tekst en de vorige artikels ook vinden op: <http://www.gebedsnetwerk.be/documents/>

die de grond omploegen en de geest van een land veranderen. De gebedsonderwerpen mogen hier heel persoonlijk zijn: elkaars gezin, werk, burens, gezondheid, strijdpunten...

Op een iets hoger niveau zou elke gemeente zulke sterke, gemotiveerde gebedsgroep moeten hebben: een "**gebedscel**", die als een geestelijke motor is. Het is een groep trouwe, loyale, doorwinterde bidders die in weer en wind op hun plaats blijven staan en nauw samenwerken met de gemeenteleiding: ze bidden voor de gemeenteproblemen en staan als wachters op de bres, en geven ook profetische woorden door aan de gemeenteliders. Gelukkig de gemeente die zulke gebedscel heeft en deze ook waardeert, stimuleert en alle ruimte en vertrouwen geeft.

Op het niveau van de stad zelf is het een droom om een gebedsgroep of – netwerk te hebben die voor de stad op de bres staat, een "**stadsgebed**". Dit wil zeggen dat alle kerken en gemeenten in die stad (of regio) de handen in elkaar slaan om samen te bidden voor de burgemeester en het schepencollege, voor de politie en het OCMW, voor de scholen en de culturele sector, voor daling van de criminaliteit en voor opwekking... In Nederland functioneert dit momenteel al op meer dan 100 plaatsen, in België zijn er 4-5 steden waarin dit gedeeltelijk of geheel werkzaam is. Als deze gemeenten de visie pakken van een "**city church**" en zich gezamenlijk verantwoordelijk weten voor het geestelijke welzijn van de stad, zullen ze in staat zijn om een krachtig licht te zijn in die stad, een sterk signaal te geven of met een duidelijke stem te spreken. Wat een verschil zal dat niet kunnen uitmaken? Wie de bekende video "Transformations" gezien heeft, weet dat deze dromen al realiteit zijn op sommige plaatsen in de wereld met een heuse transformatie van een stad of streek tot gevolg. En zo kunnen we verder dromen van **provinciale** gebedsnetwerken, **nationale** gebedsdagen en zelfs – ja, christenen moeten met hun tijd meegaan – Europese initiatieven. Als christenen enkel voor de persoonlijke en lokale noden bidden, laten ze de nationale kwesties over aan alle andere lobby- en belangengroepen.

Is het misschien daarom dat België, een sinds eeuwen christelijk land, nu zo'n "god-loze" regering heeft die fundamentele christelijke waarden aan de kant veegt? We kunnen klagen over de regering en verkiezingen, maar hebben wij onze lange arm van het gebed wel gebruikt om de politiek met gebed te bedekken? Laten we bidden dat er op dit niveau bekwame, gezalfde christenen zullen opstaan die een helder geluid zullen laten horen en gesteund worden door geoefende bidders die trouw op deze muur zullen waken en bidden.

Op **Europees** niveau moeten we vaststellen dat de maffia en de economie (bedrijven en banken) het snelst de voordelen van de eenmaking

gezien hebben, en christenen achteroplopen. Wie bidt voor het Europese parlement, de Europese commissie, de Europese wetgeving...? Gelukkig zijn er enkele initiatieven die dit doen, en zijn er verschillende gebedsgroepjes die elke week trouw samenkomen, maar hoe sterk zijn ze? In Brussel zijn er 15.000 lobbyisten die voltijds de beslissingen proberen te beïnvloeden..., hoeveel voltijdse bidders zijn er om Gods belangen te behartigen?

Uiteraard is niet iedereen hiertoe geroepen, maar er moet een bepaald percentage christenen zijn die dit op professionele manier proberen op te volgen, en die dit ook in gebed dragen.

Op nationaal niveau hebben ze in ongeveer honderd landen een jaarlijks **gebedsontbijt in het parlement**, waar ministers, parlementsleden, hooggeplaatsten en soms de president samen komen rond de Bijbel en gebed, en spreken over het belang van christelijke waarden in de politiek. Een prachtig initiatief, maar België staat (nog!) niet op dit lijstje! In het Europees parlement in Brussel doen ze dat trouwens al 12 jaar.

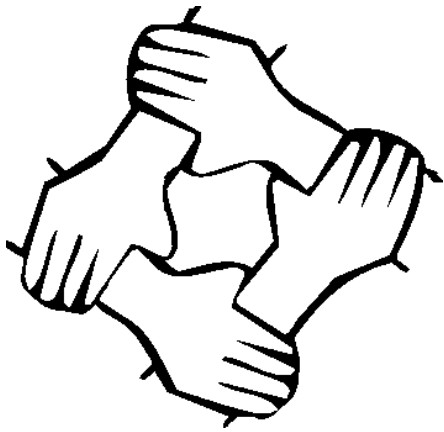
Maar laten we weer wat "dichter bij ons bed" komen. De wereldwijde organisatie "Moeders in gebed" (zie www.moedersingebed.be) stimuleert kleine gebedsgroepen van moeders die samen bidden voor de school van hun kinderen: heel dicht bij huis en makkelijk te organiseren. Hiervan bestaan in België al tientallen groepjes. In Nederland bestaat zo iets als "bedrijfsgebed": christelijke

werknemers komen in de pauze samen om voor het bedrijf en aanverwante problemen te bidden (reeds op 285 plaatsen!). Op andere plaatsen doet men aan "**wijkgebed**": alle christenen (van verschillende gemeenten) die in eenzelfde wijk wonen, komen samen om voor hun wijk te bidden, en ook soms om aan "gebedsevangelisatie" te doen: via folders aan mensen gebed aanbieden. Anderen doen dat tijdens festivals of evenementen of in winkelstraten: een "**gebedsstation**" opzetten, meestal een tent, waar ze mensen naar binnen uitnodigen om voor hun noden te

bidden. Nog anderen hebben hiervoor een vast "gebedshuis", waar permanent mensen kunnen binnenlopen voor gebed. De wonderlijkste verhalen en getuigenissen komen hieruit voort. En we kunnen verder dromen en fantaseren: **elke sector** van onze maatschappij mag met gebed doordrongen worden. Waarom geen gebedsgroepen in de kringen van kunstenaars en muzikanten die de culturele sector aan God opdragen? Of wetenschappers die de academische wereld terug onder Gods heerschappij willen bidden? Of sportmensen, mediamensen, zakenmensen, sociale werkers, leerkrachten, politie, senioren, jongeren, gedetineerden...? In Nederland bestaan er 46 van dat soort beroepsnetwerken. In de

beruchte Los Olmos gevangenis in Argentinië zijn er honderden bekeerde zware criminelen die dag en nacht vurige gebedskettingen houden.

Waarom moet gebed in de kerken blijven? Op heel veel plaatsen zijn er mensen die lokale **gebedswandelingen** organiseren in, door en rond hun stad; of gebedsacties op strategische plaatsen, zoals aan de landsgrenzen, op de hoogste berg, in het geografische middelpunt, bij historische plaatsen. In veel landen zijn er **nationale gebedsmarsen** in de hoofdstad die tienduizenden of honderdduizenden trekken.

Waarom krijgen we in Brussel met moeite duizend mensen bij elkaar (vorig jaar 350)? Organisatoren klagen dat ze mensen niet "uit hun kot" krijgen, of dat mensen wel bereid zijn om voor een mooie stranddag naar de zee te rijden, maar niet voor een gebedsmars naar Brussel. Lokaal gebed is vaak de sterkste link, maar als alle lokale groepjes op hun eilandje blijven en geen interesse hebben om aan elkaar verbonden te worden in landelijke gebedsdagen, blijft de nationale slagkracht van de bidders ondermaats en zonder invloed. Als álle Belgische evangelische christenen slechts éénmaal op een jaar bereid zouden zijn om voor een gezamenlijke gebedsdag naar hun hoofdstad te rijden, zou het Koning Boudewijnstadion driemaal gevuld zijn. Welk een signaal zou dit zijn! Welke gebedskracht zou hiervan uitgaan!? Welk getuigenis naar de maatschappij!?

Het Gebedsnetwerk heeft in maart 2009 een landelijke **24-uurs-gebedsketting** gestart die dag en nacht het ganse jaar door op Gods deur wil blijven kloppen. Wereldwijd zijn er misschien wel 5000 van dat soort gebedskettingen, maar onze éne Belgische ketting heeft nog véél mensen nodig om gevuld te raken (zie bij activiteiten om je op te geven).

Kortom, de visie van het Gebedsnetwerk is om ons land op alle niveaus en in alle sectoren en segmenten te vullen en te penetreren met gebed. Dit onophoudelijke gebed stijgt voortdurend als een aangename geur tot God omhoog, totdat de gouden schalen vol zijn (Openbaring 5:8) en God ze als regen (lees: zegen) kan uitgieten over ons land. Deze wierookgeur verandert tegelijk het geestelijk klimaat in ons land waardoor de demonen en machten der duisternis zich niet meer "thuis" zullen voelen en zullen vluchten. Op al deze niveaus en in al deze sectoren kan élke christen, klein of groot (ja, dus ook u, lezer), wel een plaatsje vinden dat bij hem past, en zal hij hopelijk zijn of haar plaats ook effectief innemen.

Ignace Demaerel

